

graph anført Bestemmelsen i Forordningen af 27de Mai 1848 § 9, da troer Udvalget at burde bemærke, at der dengang, da denne Forordning udkom, neppe var Tale om nogen almindelig Ophævelse af Strafferetten eller Indskrænkning i Huustugten, men kun om en speciel Bestemmelse om, at den Huusmand, der havde opnaaet 20 Aars Alderen, skulde være fritagen for saadan Straf under Høveriarbejdet. Dette var rimeligviis støttet paa det samme Princip, som Forordningen af 25de Marts 1791 om Gaardmand, fordi de nævnte Huusmænd have en selvstændig Stilling, og man altsaa ikke fandt det passende, at de skulde være underkastede corporlig Straf. Det har derfor forekommet Udvalget, at man maatte holde paa den Bestemmelse, som eengang er foreslaaet, at nemlig 18 Aars Alderen skulde være den terminus, til hvilken Huustugt kunde anvendes, saameget mere som denne Termin nævnes i den første Paragraf af nærværende Lov, og derfor ogsaa synes at være den naturligeste, da Lyndet paa den Tid bliver personlig myndigt. Man kan ikke nægte, at der er noget Inconsequent i, at Alderen nedsettes for det mandlige Køn, og der derimod bibeholdes efter Lovudkastet 16 Aars Alderen for Qvindeskønnet; men det er en ligefrem Følge af, at man ikke ved en Rettighed som denne, Huustugten, har villet gaae yderligere ned, end Lovudkastet selv bestemmer, hvilket har fastsat 16 Aar. Der kunde endnu tilføies, at Børnepligtsanordningen giver enhver Børnepligtig Lov til at aftjene sin Børnepligt fra det 18de Aar, og at det saaledes med Hensyn hertil kunde være passende, at Grændsen blev indskrænket, saaledes som Udvalget har foreslaaet.

Drejer: Naar man i et Tilfælde som det nærværende skal fastsætte en Aldersgrændse, saa er Bestemmelsen af denne jo noget aldeles Vilkaarligt, og man kan ikke lettelig med en saadan Sikkerhed, at Grunden kan bifaldes af Alle, godtgjøre, at netop det Ene eller det Andet, f. Ex. her 18 eller 20 Aar, er det absolut Rigtige. Men det forekommer mig dog, at der er en aldeles overveiende Grund til at blive staaende ved 18 Aars Alderen, saaledes som det nu foreligger i Forslaget. Jeg tillod

mig ved Sagens forrige Behandling at udhæve nogle Grunde, der for mig havde særdeles Betydning i denne Henseende, og det forekommer mig ikke, at de Indvendinger, vi have hørt, navnlig af den høitærede Justitsminister, overbevisende have imødegaaet det, der forrige Gang blev gjort gjældende. Navnlig maa jeg fremdeles lægge særdeles Vægt paa det Argument, som den høitærede Justitsminister har villet hente fra Banffeligheden af en Overensstemmelse mellem den nærværende Lov og den Lov, der angaaer Dagleiere, Huusmænd og Indsiddere, naar de forrette Arbejde for deres Huusbond, forsaavidt Revselsretten angaaer, saa at Enhver, der betragter Sagen paa den Maade som jeg, maa finde, at man ved Sammenligning maa komme dertil, at Urigtigheben, forsaavidt den er tilstede, findes i den ældre Anordning, og at man derfor, naar man skal fastsætte, hvad der skal gjælde i det foreliggende Forslag, hellere end at bringe Overensstemmelse tilveie ved nu at vedtage Noget, som er mindre rigtigt, maa finde sig i den Uoverensstemmelse, som fremkommer. Til hvad den ærede Ordfører bemærkede skal jeg endnu tillade mig at sige det, at der kommer noget meget uheldigt ind ved at fastsætte Grændsen for Huustugten til 20 Aar, især naar man tager Hensyn til Militairforholdene, som bleve berørte af ham; thi, saavidt jeg veed, kan et ungt Menneske, naar han har fyldt sit 18de Aar, faae Tilladelse til, naar han frivillig gaaer ind derpaa, at aftjene sin Børnepligt; og, saaer han nu denne, saa kommer han jo dog ustridigt aldeles ind paa de samme Vilkaar med Hensyn til den personlige Behandling som de Eldre, nemlig dem, der ere over 20 Aar. Kommer han nu, forinden han har fyldt det 20de Aar, tilbage til sit Hjem og der skal see sig udsat i et Tjenesteforhold for en aldeles forskjellig Behandling fra den, som hans ældre Medtjenende maae underkaste sig, da vil det vistnok gjøre et meget uheldigt og uhyggeligt Indtryk paa ham, som vistnok ikke vil være uden moralsk Virkning. Med disse Bemærkninger skal jeg ligesom ved forrige Behandling tillade mig ret indtrængende at bede det høitærede Thing om at gaae ind paa at bibeholde Be-